

Копнеж

Трейси Улф

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Crave*

Copyright © 2020 by Tracy Wolff.

First published in the United States under the title CRAVE: Crave series #1.

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.

All rights reserved.

Превод Йоана Гацова

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2573-2

*Посвещава се на момчетата ми,
които винаги са вярвали в мен,
и на Стефани,
която ми помогна да повярвам в себе си отново.*

Ако не живееш на ръба, значи заемаш твърде МНОГО МЯСТО

Стоях на пътеката, вперила поглед в самолета, на който трябваше да се кача, и полагах отчаяни усилия да не превъртя от ужас.

Нещо, което беше лесно да се каже, но далеч по-трудно да се постигне.

Не само защото бях на път да оставя зад гърба си всичко, което познавах – макар че именно това беше основното ми притеснение допреди две минути. Но сега, докато се вирах в този самолет – за който дори не бях сигурна, че заслужава гордото название „самолет“, – усетих как ме обзема нова, неимоверно по-остра паника.

– И така, Грейс – заговори мъжът, когото чичо Фин бе изпратил да ме вземе, и ме погледна от горе надолу с търпелива усмивка.

Май беше споменал, че се казва Филип, но не бях съвсем сигурна. Трудно ми беше да го чуя заради начина, по който ударите на горкото ми сърце отекваха в ушите ми.

– Готова ли си да се впуснеш в приключение? – попита той.

Не. Ни най-малко не бях готова – нито за приключение, нито за каквото и да било от нещата, които ме очакваха.

Ако някой ми беше казал преди един месец, че ще се озова на летище във Феърбанкс, Аляска, бих го уверила, че дълбоко се лъже. А ако ми беше казал, че причината да се озова там, ще бъде да

се кача на най-мъничкото самолетче, което бях виждала, за да отида с него на другия край на света – или, в този случай, в един град в подножието на Денали, най-високата планина в Северна Америка, – бих го уверила, че е напълно откачил.

Но за трийсет дни могат да се променят много неща. И още повече неща да ти бъдат отнети завинаги.

Всъщност *единственото*, в което бях сигурна през последните две седмици, беше, че независимо колко се влошеше положението, винаги можеше да стане и по-лошо...

Да се приземиш,
означава просто да скочиш
към земята и да стискаш
палци да не пропуснеш целта

— **Е**то на – обяви Филип, когато прелетяхме над върховете на няколко планини, и отдели едната си длан от кормилото, за да посочи групичка сгради в далечината. – Хийли, Аляска. Дом, скъп дом.

– О, уау! Изглежда...

Миниатюрно. Така изглеждаше – направо миниатюрно. По-малко дори от квартала в Сан Диего, където живеех – да не говорим за целия град.

Но пък нямаше как да видя кой знае какво отвисоко. Не заради планините, които се извисяваха като отдавна забравени чудовища над всичко, а защото бяхме попаднали сред някаква странна мъгла, която Филип нарече „вечерен здрач“, въпреки че още нямаше пет часът. И все пак имаше достатъчно видимост, че да различа така наречения „град“, който ми сочеше – хаотично множество от сгради с най-различни размери, скупчени на едно място.

– Интересно. Изглежда много... интересно – довърших в крайна сметка.

Не това беше първата дума, която ми беше хрумнала – не, първо ми мина през ума, че мястото изглежда, като че ли адът някак си е успял да замръзне, – но беше най-любезният възможен вариант. Филип сниши самолета, а аз се подготвих психически за кош-

мара, който явно ме очакваше – поредният от дългия списък кошмари, започнали в момента, в който се бях качила на първия от трите самолета преди десет часа.

И наистина, едва бях успяла да зърна онова, което минаваше за летище в градче с население от хиляда души (благодаря, Гугъл), когато Филип ме предупреди:

– Дръж се здраво, Грейс. Пистата е къса, понеже на такова място е доста трудно да се поддържа дълга писта, разчистена от сняг и лед. Кацането ще е доста кратко.

Нямах представа какво разбираше той под „кратко кацане“, но никак не звучеше обещаващо. Пресегнах се към дръжката на вратата – сигурна бях, че са я монтирали именно за такива случаи – и я стисках здраво, докато се спускахме все повече и повече.

– И така... Стискай палци да стане чудо! – обяви Филип.

Това сигурно е в челната петица на репликите, които човек *никога* не би искал да чуе от устата на пилота, докато още се намират във въздуха.

Бялото безмилостно поле се стелеше широко под нас. Стиснах плътно очи.

Секунди по-късно усетих как колесниците на самолета се удрят в пистата. В следващия момент Филип натисна спирачките така силно, че полетях напред и не фраснах глава в контролното табло само благодарение на предпазния колан. Самолетът заскърца силно – не бях сигурна дали звукът идваше от някакво определено място, или беше просто общ предсмъртен писък, но си наложих да не мисля по въпроса.

Особено когато започнахме да се пързеляме наляво.

Прехапах устна, продължавайки да стискам очи, въпреки че сърцето ми заплашваше да изхвъркне от гърдите. Ако това беше краят, не исках да гледам.

Тази мисъл отвлече вниманието ми и ме накара да се запитам какво са видели майка ми и баща ми, и докато успея да избия този въпрос от главата си, Филип вече беше накарал самолета най-накрая да спре – макар и на почивки и с много сътресения.

Дори палците на краката ми трепереха.

Отворих клепачи бавно, борейки се с импулса да прокарам ръце по тялото си, за да проверя дали съм още цяла. Но Филип само се засмя и каза:

– Приземяване като по учебник.

Ако беше използвал роман на ужасите вместо учебник, може би. И ако го беше прочел, обърнат на обратно и отзад напред.

Но не казах нищо. Само му отправих най-близкото подобие на усмивка, на което бях способна в момента, и грабнах раницата си изпод седалката. Извадих ръкавиците, които чичо Фин ми беше изпратил, и си ги сложих. После отворих вратата и скочих долу, молейки се коленете ми да не поддадат, когато се приземя.

Някак си успяха да издържат – едва-едва.

След като изчаках няколко секунди, за да видя дали все пак няма да се строполя на земята и за да се загърна по-плътено с чисто новото си палто, защото трябва да беше около минус петнайсет градуса, – отидох до задната част на самолета, за да сваля трите куфара, които съдържаха всичко, останало от живота ми.

При вида им ме жегна остра болка, но не си позволих да се отдам на спомени за всичко, което бях оставила зад себе си – също както не си позволявах размисли за факта, че в къщата, където бях израснала, щяха да живеят напълно непознати за мен хора. Защо да ми пука за къщата, пособията ми за рисуване или за барабани-те ми, когато бях загубила нещо толкова по-ценно?

Извадих една чанта от мъничкото багажно отделение на самолета и се преборих да я сваля на земята. Преди да успее да се протегна за втората, Филип се появи до мен и вдигна другите два куфара, сякаш бяха пълни с възглавници.

– Хайде, Грейс. Да тръгваме, преди да си посиняла от студ.

Той се обърна към един паркинг – не беше дори сграда, просто *паркинг* – на около двеста метра разстояние и ми се прииска да изхленча. Беше такъв студ, че вече треперех – но по съвсем различни причини. Как изобщо можеха да живеят така някои хора? Беше направо нереално – особено като се имаше предвид, че темпе-

ратурата на мястото, на което се бях събудила сутринта, беше над двайсет градуса.

Но не ми оставаше нищо друго, освен да кимна. После стиснах дръжката на куфара си и го повлякох към малкото островче от бетон, което явно минаваше за летище в Хийли. Доста далеч бяхме от оживените терминали на Сан Диего.

Филип ме настигна и задмина с лекота, полюшвайки по един голям куфар във всяка ръка. Понечих да му кажа, че може да извади дръжките и да ги дърпа на колелцата им, но в мига, в който слязох от пистата и стъпих на снега, който ни заобикаляше от всякъде, разбрах защо ги носи – беше на практика невъзможно да подаркаш тежък куфар на колелца по снега.

Докато преполовим разстоянието до паркинга (който, за щастие, беше разчистен от снега), бях почти замръзнала въпреки дебелилото палто и ръкавиците с пухкав ръб. Не бях сигурна как да постъпя – не знаех как да стигна до училището с пансион, където чичо ми работеше като директор, – затова се обърнах към Филип да го попитам дали изобщо имат „Юбер“ тук. Но преди да успея да обеля дума, иззад един от пикапите на паркинга се появи някакъв човек и хукна право към мен.

Трябва да беше братовчедка ми Мейси – но ми беше трудно да преценя със сигурност, защото беше увита от глава до пети в дебели шушлякови дрехи.

– Пристигнала си! – възкликна подвижната купчина шапки, шалове и якета.

Определено беше Мейси.

– Пристигнах – съгласих се сухо, питайки се дали е прекалено късно да променя решението си и да отида в някое сиропиталище.

Или да се еманципирам и да заживея някъде съвсем сама. Където и да попаднеш в Сан Диего, пак щеше да е по-добре от град с летище, което се състоеше от една писта и мъничък паркинг. Приятелката ми Хедър направо щеше да откачи, когато ѝ разкажех.

– Най-накрая! – протегна ръце Мейси да ме прегърне.

Получи се леко неловко – донякъде заради всички дрехи, с кои-

то се беше навлякла, и донякъде защото беше с около петнайсет сантиметра по-висока, въпреки че беше на шестнайсет, с една година по-малка от мен.

– Чакам вече повече от час.

Отвърнах на прегръдката ѝ, но я пуснах бързо и отговорих:

– Извинявай, самолетът от Сиатъл закъсна. Не можахме да излетим веднага заради бурята.

– Да, често се случва. Времето там явно е още по-зле, отколкото тук.

Искаше ми се да възразя – безкрайната снежна пустош и зимните дрехи, които приличаха повече на космически скафандър, ми се струваха доста зле. Но с Мейси не бяхме чак толкова близки – последното, което исках, беше да я обидя. Освен чичо Фин и от днес Филип, тя беше единственият човек тук, когото познавах.

Да не говорим, че двамата с чичо бяха единствените роднини, които ми бяха останали.

Така че просто свих рамене.

Но това изглежда беше съвсем приемлив отговор, защото тя ми се ухили широко, преди да се обърне към Филип, който още държеше куфарите, и да каже:

– Благодаря много, че я взе, чичо Филип. Тате каза да ти предам, че ти дължи каса бира.

– Няма проблем, Мейс. И без това имах малко работа във Феърбанкс.

Каза го така небрежно, сякаш беше нищо работа да скочиш в самолета и да направиш един курс от над сто километра само в едната посока. Но тъй като тук нямаше нищо освен планини и снежни степи, сигурно се случваше често. Според статията в Уикипедия, до Хийли води само едно шосе – а през зимата дори то често става непроходимо заради снега.

Бях прекарала последния месец в опити да си представя какво би било да живееш така. Какво би било да бъде аз да живея така.

Е, щях да разбера.

– И все пак каза да ти предам, че ще мине с бирата в петък, за

да гледате мача заедно както винаги – каза му Мейси, след което се обърна към мен и продължи: – Много го беше яд, че нямаше възможност да дойде да те вземе той, Грейс. Но в училището възникнал някакъв спешен случай, който изисквал намесата му. Разбрахме се да му съобщя веднага щом стигнем.

– Няма проблем – казах аз.

А и какво друго можех да кажа? Освен това, ако имаше нещо, на което месецът след смъртта на родителите ми ме беше научил, то това беше колко малко значение всъщност имат повечето неща.

На кого му пукаше кой щеше да ме вземе, стига все някак да стигнеш до училището?

На кого му пукаше къде щях да живея, след като нямаше да мога да живея с мама и татко?

Филип ни изпрати до границата на разчистения паркинг и пусна куфарите. Мейси го прегърна набързо за довиждане, а аз се ръкувах с него и промърморих:

– Благодаря, че дойдохте да ме вземете.

– Никакъв проблем. Ако ти трябва полет донякъде, аз съм човекът – намигна той и се запъти обратно към пистата, за да се погрижи за самолета.

Проследихме го с поглед в продължение на няколко секунди, след което Мейси грабна дръжките на двата куфара и ги повлече през малкия паркинг. Аз я последвах – макар че на част от мен ѝ се искаше повече от всичко да избяга обратно на пистата при Филип, да се качи на мъничкото му самолетче и да го накара да ме отведе обратно във Феърбанк. Или още по-добре – у дома, в Сан Диего.

Желанието ми само се обостри още повече, когато Мейси каза:

– Искаш ли да отидеш до тоалетната? Оттук до училището ще ни отнеме поне час и половина път.

Час и половина? Не ми изглеждаше възможно, при положение че целият Хийли изглеждаше достатъчно малък да го прекосиш за петнайсет, най-много двадесет минути с кола. Но, от друга страна, не бях видяла нито една сграда, достатъчно голяма да бъде училище с пансион за четиристотин тийнейджъри, докато прелитахме

отгоре, така че може би не се намираше в самия град.

Не можех да си избия от главата мисълта за планините и реките, които заобикаляха града от всички страни, и не спирах да се питам къде ли, за бога, ще се озова, преди този ден да завърши. Както и къде точно се очакваше да отида до тоалетната в тази пустош.

– Няма нужда – отговорих, въпреки че стомахът ми се преобърна нервно.

Целият ден беше изминал в път дотук и това само по себе си беше достатъчно зле. Но докато теглехме куфарите ми в полумрака под немилостивите повеи на ледения вятър, всичко изведнъж започна да ми се струва направо сюрреалистично. Особено когато Мейси прекоси целия паркинг и спря до *снегомобила*, паркиран точно в края на асфалтираното поле.

Отначало реших, че се шегува, но когато видях, че започва да товари куфарите ми върху прикрепената към снегомобила шейна, си дадох сметка, че съм сгрешила. Наистина щяхме да поемем през *Аляска* със снегорин в почти пълния мрак, на *минус петнайсет градуса* – ако можеше да се вярва на приложението на телефона ми.

Липсваше само зла вещица, която да се разкикоти, че ще докопа мен и преданото ми куче Тото. Но на този етап и без това нямаше накъде да става по-зле.

Наблюдавах с ужасено любопитство как Мейси привързва куфарите ми към шейната. Сигурно трябваше да ѝ помогна, но не знаех дори откъде да започна. И тъй като последното, което исках, беше да попилея малкото вещи, които ми бяха останали, някъде из планината, реших, че ще е по-добре да оставя задачата на специалиста.

– Ето. Ще ти потрябват – каза Мейси и отвори малкия си сак, който също беше в шейната.

После порови вътре малко и измъкна един тежък панталон за ски и дебел вълнен шал. И двете бяха наситенорозови – любимият ми цвят, когато бях малка, но вече не толкова. Явно беше запом-

нила този факт от последния път, когато се бяхме видели, затова се почувствах трогната от жеста ѝ.

– Благодаря – казах аз с най-близкото подобие на усмивка, на което бях способна в момента.

След няколко неуспешни опита най-после навлякох панталона върху терموклина и пухкавото пижамено долнище с щампа на емотикони (единствения дебел панталон, с който разполагах), които си бях облякла според заръката на чичо ми, преди да се кача на самолета в Сиатъл. После огледах внимателно начина, по който Мейси бе увила пъстрия си шал около врата и лицето си, и направих същото с шала, който ми беше връчила.

Оказа се по-трудно, отколкото изглеждаше – особено докато успея да го закрепя достатъчно сигурно, че да спре да пада под носа ми в мига, в който помръдна.

Но най-после успях и Мейси протегна към мен една от каските, закачени на кормилото.

– Има изолация, така че не само ще те предпази в случай на катастрофа, а и ще те топли – обясни тя. – И освен това има прозрачен щит за очите ти – против студения въздух.

– Очите ми могат да замръзнат? – попитах аз, травмирана от самата мисъл, докато поемах каската от ръцете ѝ и се опитвах да не обръщам внимание колко трудно ми беше да дишам с нос, скрит под шала.

– Очите не замръзват – отвърна Мейси и се засмя леко, сякаш не можеше да се сдържи. – Но щитът ще им попречи да се насълзят и така ще ти е по-удобно.

– А, ясно. – Наведох глава и усетих как бузите ми пламват в алено. – Аз съм идиот.

– Не си – каза Мейси, обви ръка около раменете ми и ме стисна. – Аляска е доста страшно място. Всички новодошли минават през период на адаптация. Скоро ще свикнеш.

Нямах особено високи очаквания в това отношение – не можех да си представя това мразовито, чуждо място да ми стане познато или близко независимо кога, – но не казах нищо. Мейси пола-

гаше такива старания да ме накара да се почувствам добре дошла.

– Много съжалявам, че ти се е наложило да дойдеш тук, Грейс – продължи тя след малко. – Всъщност много се радвам, че си тук. Просто ми се иска да не беше станало заради...

Гласът ѝ заглъхна, преди да довърши. Но вече бях свикнала с това. След цели седмици, през които приятелите и учителите ми пристъпваха на пръсти около мен и не смееха да обелят дума, бях научила, че никой не иска да го изрече на глас.

Но бях прекалено изтощена да я успокоявам. Така че вместо това само си сложих каската и пристегнах ремъците така, както ми беше показала.

– Готова? – попита тя, след като довършихме последния защитен слой за лицето и главата ми.

Отговорът не се беше променил, откакто Филип ми беше задал същия въпрос във Феърбанкс. Ни най-малко.

– Да. Абсолютно.

Изваках Мейси да се качи на снегомобила, след което се покатерих зад нея.

– Хвани се за кръста ми! – изкрещя тя, докато палеше двигателя, така че обвих ръце около нея. Секунди по-късно вече препускахме през безбрежния мрак, който се простираше пред нас.

Никога преди не се бях чувствала толкова уплашена.